

Artonde söndagen i Treenighetstid

Anspråkslöshet och blygsambet – Den upphöjde gästens söndag

Ords 3:31-35; Jak 4:4-10; Luk 13:22-30; Ps. 119:1, 138-144

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Häromdagen hamnade jag mitt i en utsändning från Paralympics i Rio som avslutas idag. Det var fröidrott och, skulle det visa sig, dags för längdhopp för blinda.

Tänk dig att helt utan syn ta dig fram till den punkt där du skall börja din ansats. Tänk dig att du inte ser gropen där du skall landa, eller zonen för avstamp. Inte heller banan mellan dig och gropen är synlig. Faktum är att du inte har en aning ens om riktningen. Ändå tar du sats och accelererar. Du bygger upp fart under ansatsen, stampar av med rätt fot och kastar dig uppåt, framåt och litar fullständigt på att landa någorlunda mjukt i den nykrattade sanden.

Den som skall genomföra hoppet har, tursamt nog, en guide med sig. Guiden leder längdhopparen fram till banan, ser till att rätt avstånd intas för ansatsen och riktar in idrottaren mot landningsplatsen. Sedan ställer sig guiden mellan plankan och gropen, vänd mot den som skall hoppa och markerar under ansatsen med sin röst den rätta riktningen. Skulle idrottaren ändå under den korta löpningen hamna snett och vingla iväg utanför den smala ansatsvägen avbryts det hela och proceduren görs om.

För den tävlande – som alltså inte ser någonting! – är guiden en förutsättning. Även om det är idrottaren som står för själva genomförandet, gärningen, är samarbetet med guiden ett väl fungerande samspel. Guiden riktar in, pekar ut vägen och fungerar som ljudfyr under ansatsen. Guiden avbryter löpningen om stegen bär iväg utanför banan. Skulle det gå fel är reglerna förlåtande och gör det möjligt att ta ny sats. Och hopparen måste ha fullständig tillit till guiden för att våga ta i under ansatsen, stampa ifrån och kasta sig ut i något som inte syns.

Det är svårt att hoppa längdhopp som seende; att lära sig tekniken, ha styrkan, snabbheten, och modet att flyga ett antal meter genom luften. Detta kräver många stunder av övning. Lägg därtill att inte kunna se vare sig tränare, guide eller prispall.

Ordet *kämpa*, anar jag, är välbekant för den utan synförmåga som vill ägna sig åt längdhopp. Och det har med säkerhet kämpats både många och långa träningspass för att hålla riktningen på den smala vägen fram till avstamp. Och dessutom många år med kämpartakter för dem som tar sig till OS. Men redan viljan att kämpa; viljan att vara med. Viljan att lära sig; att lyssna. Viljan att lita på...

Och just detta *kämpa* är något vi uppmanas till i Evangeliet idag. ”Kämpa för att komma in genom den trånga porten.”¹

Men vad har längdhopp för blinda med saken att göra? Jo, när jag för en kort stund stannade upp för att titta på atleternas prestationer så framträdde inte bara fantastiska idrottare utan också en bild av livet.

Ett genomförande; ett hopp, är varje människas tid här i världen. Födelsen i dopet den stund då guiden ställer allt till rätta och riktar in dig på livets väg och gärning. Du växer upp och skjuter fart i tiden för att, då rätt stund är inne, ta avstamp in i det okända.

Allt är inte känt för dig. Allt är inte synligt.

Du har fått en riktning och du har fått reda på att du har en röst att följa på din väg. Men världen, liksom idrottsarenan, är mycket vidare än den smala väg du fått dig utstakad. Mycket runt omkring distraherar: händelser, intryck, vilseledande ljud. Allt sådant som gör att du inte längre hör guidens röst – Jesu Kristi röst.

Som längdhoppare har du ett mål: att göra ett felfritt avstamp för att sedan landa. I livet har vi, likaså, ett uppdrag: att sträva efter ett avstamp i rättfärdighet. Men om stegen styrs utanför banan, ut på den angränsande hinderbanan eller ännu längre bort, så kommer detta avstamp aldrig att leda till en säker landning på rätt plats. Om det alls kan genomföras.

Att kämpa är att utöva en kamp. I vissa lägen att strida; slåss). När vår Herre, Jesus Kristus idag talar om att kämpa för att ta sig igenom den trånga porten ser vi den smala vägen; ansatsbanan. ”Jag är porten [säger Kristus Jesus]. Den som går in genom mig ska bli frälst, och han ska gå in och gå ut och finna bete.”² Den som följer den vägen; följer min röst, kommer rätt.

Precis som för längdhopparen är det en fråga om att kämpa för att lära sig att hålla riktningen. Alla har förutsättningarna, men ”många, säger jag er, ska försöka komma in men inte lyckas.”³ Det är alltså inte givet på förhand. Frågan idag är hur många som har viljan?

En stor del av kampen handlar om banans linjer; gränsen mellan Guds väg och världens. Vi hörde ur brevet från Jakob den rättfärdige att ”vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud.”⁴

---

¹ Luk 13:24a

² Joh 10:9

³ Luk 13:24b

⁴ Jak 4:4

Men precis som i längdhopp för blinda, finns barmhärtighet. Om vi riskerar att trampa snett. Om vi distraheras av världen är Herren förlåtande och vi får ta ny ansats. Men det förutsätter att vi kan höra hans röst; att vi väljer att höra när han signalerar till oss att avbryta och vända om. Men faran i att fästa sig; att lyssna till det världsliga eller sig själv i stället för Kristus är ständigt närvarande. Inför denna fara är vi många gånger helt blinda.

Viljan! Det handlar om att underordna sig Guds vilja; att vi i ödmjukhet litar på den vägledning vi har givits. ”Inte alla som säger ’Herre, Herre’ till mig ska komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Fars vilja.”⁵ Den som vill se, kan också se.

Vad hade hänt om den blinde längdhopparen struntade i att lyssna till sin guide under tävlingen? Det hade blivit svårt att hålla riktningen. Det hade inte blivit ett felfritt avstamp. Det hade kunnat sluta på läktaren.

Ovilja och ohörsamhet är brist på ödmjukhet. Många säger sig tillhöra men lyssnar inte. Vill inte lyssna. ”Varför kallar ni mig ’Herre, Herre’ när ni inte gör vad jag säger?”⁶ Att hellre välja världen; att välja bort kampen, är att välja en plats på läktaren i rädsla för världens hån. Men därifrån görs inga avstamp i rättfärdighet. Där görs inga framsteg. Där odlas flockmentalitet i stället för Gudsrelation ”Där ska ni gråta och gnissla tänder, när ni ser Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike medan ni själva hamnar utanför.”⁷

Eller tror ni att det är tomma ord det Skriften säger?⁸

Lita till det profeter och apostlar alltid sagt, att för den som i ödmjukhet ställer upp och gör sitt bästa, för den som lyssnar och därmed underordnar sig Gud, för den som står emot djävulen, för den som kämpar, för den som har tron: Den skall Herren också ge segerns krans. Den skall Herren upphöja.

Det är svåra tider.

Tillvaron löses upp.

Gränser ritas om eller rivs upp.

Människan lämnar ut sig; viker ut sig för den osynlige.

Men räddning finns.

Ordning finns.

Bevara den; ordningen, så skall ordningen också bevara dig.

Lita till Guds Ord, Jesus Kristus!

---

⁵ Matt 7:21

⁶ Luk 6:46

⁷ Luk 13:28

⁸ Jfr Jak 4:5